

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Borsa de treball

He reconegut en diverses ocasions que sóc un seguidor gairebé apassionat de notícies sorprenents, d'aquestes que no aparenten tenir transcendència universal, però que a mi em criden l'atenció.

Fa pocs dies, al Congrés de Diputats de Madrid, els representants del Grup Popular protagonitzaren una irada protesta perquè, segons ells, la falta de taquígrafs treia vàlidesa a l'oficialitat dels acords. El portaveu de la comissió de defensa, senyor Santiago López Valverde, va demanar que fos suspesa una reunió, apel·lant que es conculcava l'article 66 del reglament.

Entre les Corts Generals i el Senat només compten amb 25 taquígrafs i es veu que no poden donar l'abast. És d'aquells oficis que tendeixen a extingir-se, desbordats pels avenços de la tècnica. Dol, sap greu, i és inevitable un pensament pietós per als afectats. Però n'hi ha tants casos! El diputat socialista senyor Carlos Sanjuán va remarcar que la gravació magnetofònica bastava per garantir un bon enregistrament dels debats, i sembla evident que la realitat li dóna la raó. La resistència que en un principi van oposar els tribunals de justícia a acceptar les cintes magnetofòniques com a prova concloent va cedint arreu del món, a causa d'una fiabilitat en alça. A més, canviar piles sol ésser més còmode que modificar contractes de treball, de manera que hi ha un munt de pugnes amb final electrònic.

La premsa del mateix dia que fou publicada la notícia de la crisi de taquígrafs, informava de l'esclat d'una sensacional "rebel·lió de les perruques" a Anglaterra. L'associació d'advocats mercantils d'aquell país s'ha permès d'expressar dubtes seriosos sobre si l'ús de les perruques als tribunals és tan adequat ara com ho fou al segle XVII. La nova presidenta de la Cambra

dels Comuns, la senyora Betty Boothroyd, va prendre possessió del càrrec tot prescindint de la perruca tradicional. Aquestes coses, a Anglaterra, tenen de seguida un gran ressò, i Lord Taylor, el responsable màxim del sistema judicial britànic, va fer una crida a la serenitat i proposà que les institucions superiors de justícia hi diguin l'última paraula.

Però es temen repercussions laborals i la desaparició d'oficis. L'empresa Ede & Ravenscroft, productora i subministradora de les perruques, va declarar que no plegaria encara que s'acordés la supressió d'aquests accessoris. Com que també con-

feccionen togues, expressaven la convicció que aquestes es mantindran en ferm, un convenciment que sembla més inspirat per les ganes d'aferrar-se a l'esperança que no pas pel que dóna de si la realitat actual. De moment, Ede & Ravenscroft haurà de reconvertir els seus especialistes en perruques i ensenyar-los, potser, a embastar togues.

Allò cert és que desapareixen molts oficis, tot i que queda molta feina per fer. Sovint, donem a les màquines la culpa de l'augment de l'atur, però és evident que els canvis en els costums i en les modes també hi contribueixen. Jo, sense moure'ns d'aquestes ratlles, sóc un supervivent de l'època d'esplendor dels barretaires. Els homes s'haurien sentit despullats si els haguessin fet sortir al carrer amb el cap descobert, convençuts del doble miratge que el barret els realçava la figura i els protegia la salut. De cop i volta, ben bé de bursada, els barrets van caure en desgràcia i van plegar les botigues del ram i hàbils artesans es van quedar sense feina. Què se'n devia fer, d'aquests darrers? En què els van convertir? Si ho sabéssim, potser tindríem idees per procurar la salvació dels taquígrafs,

dels fabricants de perruques i d'altres ocupacions que, a hores d'ara, ja tenen el cos ple de pors.

Pere Calders

FRANCESC VILADOT